

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1031 ²	Ἄρχὴ τοῦ νέου ἔτους Πέμπτη 1 Ἰανουαρίου 2015 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ῥιζωμένοι στὴν πίστι

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ **πρώτη τοῦ νέου ἔτους**. Κανονικὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν εἶνε ἡ πρώτη τοῦ ἔτους. Γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο πρώτη τοῦ ἔτους εἶνε ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Ἀλλὰ ἡ 1η Ἰανουαρίου, πρώτη τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, ἐπικράτησε.

Νέο ἔτος χαιρετίζουμε, ποὺ ἀνέτειλε στὸν ὀρίζοντα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ διατυπώσω **μερικὲς πρακτικὲς σκέψεις**.

***

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε ὅπως τὰ ζῶα. Τὸ ζῶο ζῆ μόνο γιὰ τὶς ἀνάγκες καὶ ἠδονὲς τῆς στιγμῆς. **Ὁ ἄνθρωπος ἀπλώνει τὶς ρίζες του βαθειά**· στηρίζεται στὸ παρελθόν, ζῆ τὸ παρόν, καὶ στρέφεται μὲ ἐλπίδα πρὸς τὸ μέλλον.

1. Εἶπα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται στὸ παρελθόν. Τέτοιες ἰδίως μεγάλες ἡμέρες, ὅπως ἡ σημερινή, εἶνε ἡμέρες ἱερῶν ἀναμνήσεων. Θυμᾶται τὰ παιδικὰ του χρόνια, ὅταν ζοῦσε σὰν ἄγγελος μέσα στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Θυμᾶται τοὺς καλοὺς του γονεῖς, ποὺ δὲν ζοῦν πλέον. Θυμᾶται τοὺς δασκάλους του, ποὺ τοῦ ἔμαθαν τὰ πρῶτα γράμματα, νὰ συλλαβίζη καὶ νὰ διαβάζη. Θυμᾶται ζωηρὰ τοὺς πνευματικούς του πατέρες - ἱερεῖς, ποὺ τὸν δίδαξαν νὰ πιστεῦη στὸ Θεό. Θυμᾶται ἀκόμη τοὺς προγόνους -εἴμαστε ἔθνος μὲ ἱστορία-, ἐκείνους ποὺ κοπίασαν καὶ θυσιάστηκαν γιὰ νὰ ζοῦμε ἐμεῖς σὲ ἐλεύθερη πατρίδα. **Θυμᾶται τοὺς προσφιλεῖς νεκρούς**, καὶ δάκρυα ἔρχονται στὰ μάτια του. Αὐτοὶ δὲν βρίσκονται κοντά μας, δὲν θὰ καθήσουν σήμερα στὸ τραπέζι μας. Ἀπουσιάζουν. Ὑπάρχουν κάπου ἄλλοῦ, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες, κοντὰ στὸ Θεό, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις. Ὅλους αὐτοὺς ἐνθυμούμεθα σήμερα, κι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς λέμε· «*Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη*» καὶ «*Μνησθεὶὶ αὐτῶν ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ*».

2. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ περνάει μπροστά μας σὰν ταινία καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας. Μέσα στὰ 20, 30, 50, 60, 80 χρόνια, ὅσο ἔχουμε ζήσει, διακρί-

νουμε μερικὰ σημεῖα, μερικὰ ὀρόσημα, ἕκτακτα γεγονότα, στιγμὲς ἢ ἡμέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ἦταν ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινά, ὅλοι μᾶς ἀπελπίζανε, δὲν ὑπῆρχε καμμιά διέξοδος, καὶ ξαφνικὰ ἓνα χέρι, τὸ παντοδύναμο χέρι τοῦ Θεοῦ, ἀπλώθηκε πάνω μας, πάνω στὸ σπῆτι καὶ τὴν οἰκογένειά μας, καὶ μᾶς ἔσωσε. Ὅλοι στὴ ζωὴ ἔχουμε δεῖ κάποιον θαῦμα, ὅπου φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ μᾶς **ὑπενθυμίζει τὶς θεῖες εὐεργεσίες**, ἕκτακτες καὶ τακτικὲς, καὶ λέμε μαζί μὲ τὸ Δαυῖδ· «*Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον...*» (Ψαλμ. 102,1).

3. Ὅταν ὁμως σήμερα ρίχνουμε τὸ βλέμμα στὸ παρελθόν, ἐνθυμούμεθα καὶ κάτι δυσάρεστο. Εἶνε τὸ λυπηρότερο ἀπὸ ὅλα. Ἔσεῖς ποῖο θεωρεῖτε ὡς τὸ θλιβερώτερο στὸν κόσμος; Εἶνε ἡ ἀγιάτρευτη ἀρρώστια, ἡ οἰκονομικὴ χρεωκοπία, ἡ πυρκαϊά, τὸ ναυάγιο στὴ θάλασσα, ὁ σεισμός, ποῖο ἀπ' ὅλα αὐτά; Ὁ Μέγας Βασίλειος, ποὺ ἐορτάζει σήμερα, ἔχει μιὰ ὁμιλία σχετικὴ. Τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα τῆς ζωῆς, λέει, εἶνε **τὰ ἁμαρτήματά μας**. Ὡ τὰ ἁμαρτήματά μου καὶ τὰ ἁμαρτήματά σας! «*Οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου*», «*ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ*» (Ψαλμ. 37,4-5).

Ἄν θέλετε νὰ δῆτε πόσο βαρὺ πρᾶγμα εἶνε ἡ ἁμαρτία, διαβάστε στὸ Ψαλτήρι τὸν πεντηκοστὸ (50ό) ψαλμὸ τῆς μετανοίας. Θὰ δῆτε ἐκεῖ ἓνα βασιλιᾶ μὲ στέμμα, νὰ μὴν κοιμᾶται τὴ νύχτα, ἀλλὰ νὰ πέφτη στὰ γόνατα καὶ νὰ παρακαλῆ τὸ Θεὸ νὰ τὸν πλύνη καὶ νὰ τὸν καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά του. Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ σὲ κεντήσῃ ὁ σκορπιὸς τῆς συνειδήσεως; Ἐνα σχετικὸ γεγονὸς ἀνέγραψαν οἱ ἐφημερίδες. Ὁ ἀεροπόρος, ποὺ ἔρριξε στὴ Χιροσίμα τὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ θέρισε τόσες χιλιάδες ἀνθρώπους, ἐπέστρεψε μετὰ στὴν πατρίδα του. Τὸν ὠνόμασαν ἐθνικὸ ἥρωα, τὸν στεφάνωσαν, τοῦ ἔδωσαν σύνταξι στρατηγοῦ. Μέ-

σα του ὅμως αὐτὸς εἶχε **τύψεις**. Θυμόταν τὴν ὥρα ποὺ ἔσπειρε τὴν καταστροφή σὲ ὀλόκληρη πολιτεία, καὶ δὲν ἠσύχαζε. Στὸ τέλος διεσαλεύθη ἡ διάνοιά του καὶ κατέληξε σὲ ψυχιατρεῖο.

Τὰ ἀμαρτήματά μας, αὐτὰ ποὺ ὅλοι ἔχουμε διαπράξει, τέτοιες μέρες ἅγιες ἔρχονται καὶ ρίχνουν σκιά λύπης μέσα στὴ χαρά μας. Μᾶς κεντοῦν. Κάποιος ἀδέκαστος κριτὴς φωνάζει μέσα μας: **Εἶσαι ἔνοχος!**... Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, σήμερα, πρώτη τοῦ ἔτους, ἃς πάρουμε τὴν εὐλογημένη ἀπόφασι. Ἐὰν κάποιος δὲν ἔχη σκεφθῆ ὡς τώρα τὰ ἀμαρτήματά του, τὸν παρακαλῶ ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, τὸ ἔτος αὐτὸ νὰ τὰ ἐξομολογηθῆ σὲ κατάλληλο πνευματικὸ πατέρα. Ξέρουμε ἄλλωστε πόσο θὰ ζήσουμε; Τέτοια μέρα πέρυσι 60.000 περίπου γιώρτασαν μαζί μας, καὶ τώρα αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀνάμεσά μας. Γι' αὐτὸ νὰ κάνουμε σήμερα ἕναν ἀπολογισμό, νὰ ἐρευνήσουμε τὴ συνειδησί μας, νὰ καλέσουμε δικαστὰς τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, καὶ νὰ ἐξοφλήσουμε τὰ γραμμάτια μας. Πῶς ἐξοφλοῦνται τὰ γραμμάτια τῶν ἀμαρτημάτων; Ὡ, **ἕνα δάκρυ πραγματικῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως** φτάνει! Τί ἀξίζει τὸ δάκρυ αὐτό; Δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὸ ζυγίσῃς. Ἐνα τέτοιο δάκρυ, λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, σὰν τὸ δάκρυ τῆς πόρνης καὶ τοῦ ληστοῦ, εἶνε διαμάντι, εἶνε Ἰορδάνης ποταμὸς ποὺ πλένει τὸν ἀμαρτωλό.

4. Νέο ἔτος! Ῥίξαμε τὸ βλέμμα στὸ παρελθὸν καὶ εἶδαμε τοὺς νεκρούς μας, εἶδαμε τοὺς εὐεργέτες μας, εἶδαμε καὶ τ' ἀμαρτήματά μας. Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε, ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ μόνο γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν· ζῆ προπαντὸς γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα μᾶς στρέφει καὶ πρὸς τὸ μέλλον. Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: **Τί θὰ συμβῆ ἄραγε στὸν κόσμον κατὰ τὸ νέο ἔτος;**

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, παρὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, εἶνε ὁ δυστυχέστερος ποὺ ἔζησε ποτὲ στὴ γῆ. Γιατὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή ἢ ῥομφαία τῆς καταστροφῆς. Σὲ διάφορα σημεία τοῦ ὀρίζοντος ὑπάρχουν ἐστίες πυρός, ἠφαίστεια ἔτοιμα νὰ ἐκραγοῦν, ζῶνες ἐπικίνδυνες. Τὰ μεγάλα ἔθνη θὰ συμφωνήσουν ἄραγε μεταξύ τους, θὰ βροῦν τρόπο συμβιβασμοῦ τῶν διαφορῶν; Ὅλοι τὴν ἅγια τούτη μέρα μὲ τὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας εὐχόμεθα στὸ Θεὸ **«ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου»** (θ. Λειτ.). Ἄμποτε ἡ εἰρήνη ν' ἀπλώσῃ τὰ φτερά της σ' ὅλο τὸν κόσμον! Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐχὴ τῶν Χριστιανῶν, ποὺ εἶνε μειοψηφία. Μήπως ὅμως... –τρέμει ὁ λο-

γισμὸς καὶ δὲν θέλω νὰ προχωρήσω—, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμεῖς ὀργιάζουμε χωρὶς νὰ ὑπολογίζουμε οὔτε Θεὸ οὔτε συνειδησι, **μήπως πλησιάζει ἡ ἡμέρα ἡ φρικτὴ τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ**, ποὺ θὰ κληθοῦμε νὰ πληρώσουμε μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο ὅλα τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰ αἴσχη μας, τὶς πορνεῖες καὶ τὶς μοιχεῖες, τὶς βλασφημίες καὶ τὶς ψευδορκίες κ.τ.λ.; Μήπως πλησιάζει ὁ Ἄρμαγεδὼν τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 16,16); Ζοῦμε σὲ μιὰ καμπὴ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ κοσμογονικὴ περίοδο.

Αὐτὲς τὶς φοβερὲς ἡμέρες **ποιὰ ἡ θέσι τῶν Χριστιανῶν;** Εἶνε ἡ θέσι τοῦ δειλοῦ, τοῦ ἀπογοητευμένου, τοῦ μελαγχολικοῦ; Ὅπως ὁ στρατιώτης ἐν καιρῷ πολέμου βρίσκεται σὲ ἐπιφυλακὴ, ἔτσι κ' ἐμεῖς. **«Γρηγορεῖτε», «γρηγορεῖτε»**, φωνάζει ὁ Κύριος (Ματθ. 24,42· 25,13 κ.ά.). Καὶ ὁ ἀπόστολος σήμερα λέει **«Βλέπετε»** (Κολ. 2,8), ἀνοῖξτε δηλαδὴ τὰ μάτια σας! Ὁ καθένας μας νὰ βρίσκεται σὲ ἐγρήγορσι, νὰ εἶνε στὰ ὄπλα. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ὄπλα νὰ ἔχουμε ἕνα. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ἡ πίστις.

Ὡ πίστις ἀγία, **πίστις ὀρθόδοξος**, πίστις ἀκράδαντος. Πίστις στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Πίστις, ὅτι τὸ ἀγαθὸ θὰ νικήσῃ τὸ κακό. Κι ἂν ἀκόμη τὰ ἄνω γίνουιν κάτω, ἐμεῖς πρέπει νὰ μείνουμε πιστοί. Ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μᾶς λέει: **«Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω»** (ἰω. 14,27), **«πιστεῦτε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεῦτε»** (ἔ.ἀ. 14,1). Αὐτὴ τὴν πίστι ἃς τὴν κρατήσουμε.

* * *

Ἀδελφοί μου! Τὶς ἡμέρες αὐτὲς κάπου εἶδα μιὰ κάρτ - ποστὰλ μὲ μιὰ εἰκόνα πολὺ διδακτικὴ. Εἰκονίζει ἕνα μεγάλο δέντρο, κι ἀπὸ κάτω ἔχει **δυὸ στροφῆς** ἐνὸς ἐκλεκτοῦ ποιητοῦ τῆς πατρίδος μας, **τοῦ Ἰωάννου Πολέμη**:

«...Μὴ φοβηθῆς τὸ δένδρο π' ἄπλωσε τὶς ρίζες του βαθειὰ στὸ χῶμα·
κι ἃς σπάσῃ τὴν κορφή του ὁ ἄνεμος καὶ τὰ πυκνὰ κλαδιά του ἀκόμα.
Μὴ φοβηθῆς αὐτὸν ποὺ ἐστήριξε στὴν πίστι ἐπάνω τὴν ἐλπίδα·
τὸν εἶδα στὴ ζωὴ νὰ μάχεται,
μὰ πάντα ἀνίκητο τὸν εἶδα».

Σὰν τὸ δέντρο ἃς μείνουμε κ' ἐμεῖς ριζωμένοι καὶ ἀκλόνητοι στὴν ὀρθόδοξο πίστι. Καὶ τότε, ὅ,τι κι ἂν συμβῆ, **μὴ φοβηθῆτε**.

Εὔχομαι, ὅλοι τὸ ἔτος αὐτὸ νὰ δώσουμε τὴ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ μὲ ἔργα ἀγαθὰ, ἔργα πίστεως, συνεπεῖς στὸ λόγο τοῦ Κυρίου· **«Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς»** (Ἀπ. 2,10)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος